

Mijn
vader
gaf
mij
Loetje

Roland Mans

Mijn
vader
gaf
mij
Loetje

met illustraties van Margot Holtman

Voor mijn moeder,
Francis Fijnaut

© 2025 Roland Mans
© 2025 illustraties: Margot Holtman
© 2025 Ezo Wolf Uitgevers, Sint Pancras

Omslagontwerp: xxxxx
Vormgeving: Studio L.E.O., Alkmaar

ISBN: 9789083444185
NUR: 282

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke
wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

*Dit boek is losjes gebaseerd op
een familieverhaal over haar broer
André Fijnaut (1941-2001)
en zijn kauw 'Sjakie'.*

1

Voorzichtig leg ik hem terug in het gras. Ik kom overeind en veeg mijn bebloede handen af aan mijn broek. De tranen vertroebelen mijn blik. Toch zie ik hoe de buurman naar mij grijnst. Boven zijn hoofd verwaaien de laatste flarden kruitdamp.

“Zo”, zegt hij tevreden. “Daar hebben wij geen last meer van.”

In mijn borst roert het wilde beest zich woest.

“Zeg nou zelf, Sjef, het was een volmaakt schot.”

Nu vouwen de klauwen van het beest zich om mijn nek. Hijgend van woede draai ik mij om en ren ik de schuur binnen. Mijn vader heeft mijn katapult een paar weken geleden van mij afgepakt, in de ijzeren kast gelegd en die op slot gedaan, maar ik weet waar de sleutel ligt. Ik open het slot en pak de katapult van de middelste plank. De houten handgreep voelt meteen vertrouwd aan.

Ik ren weer naar buiten. In de loop gris ik een flinke kiezel van het grindpad. Dan ren ik het grasveld achter ons huis op. In het midden

blijf ik staan en speur ik de lucht af. Daar zijn ze. Hoog boven de boerderij van Geurts maakt de vlucht duiven een bocht onze kant op. Terwijl ik de katapult met mijn linkerhand in de lucht steek, plaats ik de steen met mijn rechterhand achter de oude binnenband en trek die vervolgens zo ver mogelijk naar mij toe. Met een schuin hoofd kijk ik over het strakgespannen elastiek naar de duiven, die nu snel naderen. Ik richt net iets voor ze, zodat de kiezel hen in het midden van de vlucht bereikt en hopelijk één van hen raakt. Liefst de beste.

“Nee! Niet doen!”, schreeuwt de buurman. De paniek in zijn stem dringt vaag tot mij door.

“Te laat!” roep ik. Het woedende beest in mijn borst gaat opeens liggen en mijn ademhaling wordt rustig.

De duiven zijn er nu bijna.

“Alsjeblieft, Sjef, schiet niet! Schiet niet!”

2

Het was zondag. Ik zat in de achtertuin en verveelde me. Zelfs in tekenen of accordeon spelen had ik geen zin. Wit en langzaam dreven de wolken voorbij. Plotseling zwaaide de tuindeur open. Lei, mijn jongste broertje, kwam op mij afrennen.

“Sjef, Sjef, papa heeft iets voor je!”

Voor mij? Ik kwam overeind. Nu verscheen mijn vader in de deuropening. Het jachtgeweer hing over zijn linkerschouder. Twee dode konijnen bungelden aan een touwtje over zijn rechterschouder. Hij kwam op mij af en ik ging staan.

“Niks verklappen verder”, zei hij met een glimlach tegen Lei. Hij zette zijn geweer tegen de gevel en legde het vers geschoten wild op tafel: de twee konijnen en een grote fazantenhaan die net nog achter zijn rug schuil was gegaan.

“Sjef”, zei mijn vader, “ik heb inderdaad iets voor jou. Ga zitten.” Hij klonk bijna plechtig.

Ik was intussen erg nieuwsgierig geworden, maar ging zonder iets te vragen zitten.

Mijn vader pakte een stoel en schoof die aan. Heel voorzichtig liet hij zijn hand in de rechterzak van zijn jagersjas zakken. Hij voelde er even in en toen kwam zijn gesloten hand weer langzaam uit de zak omhoog. Hij legde zijn vuist op tafel en vouwde hem open.

In zijn handpalm lag een klein, kaal vogeltje, op een paar donsveertjes na. Zijn oogjes waren nog dicht. Opeens opende het zijn snaveltje en kwam er een verrassend harde ‘piep’ uit.

“Wat is dat voor vogel?” vroeg ik verbaasd.

“Een jong kauwtje. Uit het nest gevallen. Misschien door een broertje of zusje eruit geduwd.”

Ik was even stil. “Papa, wat moet ik daarmee?” zei ik toen.

Mijn vader keek mij lachend aan. “Die ga jij opvoeden.”

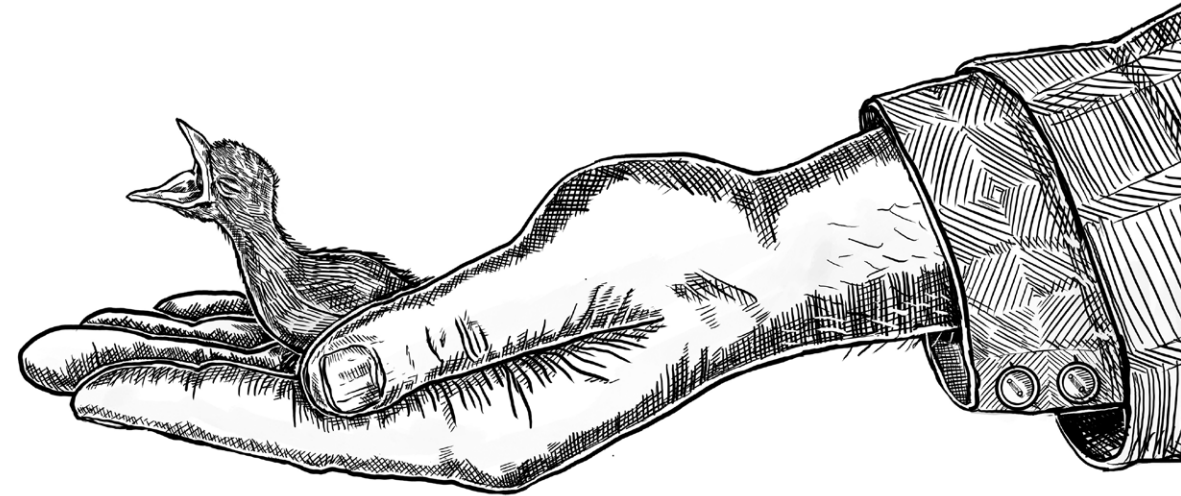
“Opvoeden?”

“Ja. Doe je handen eens open.”

Werktuiglijk deed ik wat hij vroeg. Mijn vader legde het kauwtje zachtjes in het kommetje dat ik van mijn handen had gemaakt. “Piep”, zei het beestje weer. Onhandig bewoog hij met de twee naakte armpjes die zijn vleugels moesten worden.

Ik slikte. “Een kauw opvoeden? Hoe moet dat dan, papa?”

“Maak met wat oude sokken een nepnest in een bloempot en zet die

in de huiskamer, naast de kachel. Geef hem verder voldoende te eten, dingen die zijn ouders hem ook zouden geven. Insecten, wormen, stukjes brood... Dat soort dingen. Nu nog met een pincet, straks gewoon met je vingers.”

Kennelijk keek ik mijn vader wat hulpeloos aan.

“Kom op, begin daar maar eens mee. De rest komt vanzelf. Wij helpen je wel. Maar één ding, Sjef: Het is vanaf nu jouw vogel. Jij bent verantwoordelijk voor hem en niemand anders.”

Ik keek naar het kauwtje. Het vogeltje bewoog zich opnieuw in mijn handpalmen, verrassend krachtig voor zo een klein wezentje.

3

Het was niet gemakkelijk om Loetje groot te brengen. Ik was mij de hele tijd zorgen aan het maken. At hij voldoende? Had hij het warm genoeg? Hoe moest ik hem straks leren vliegen? En dan weer landen? Vooral de dagen totdat hij zijn ogen opendeed en helemaal donzig was geworden, waren zwaar. Het beestje had voortdurend honger.

Gelukkig hielp iedereen mee, vooral mijn zusjes. Hij hoefde maar te piepen en minstens een van ons stond bij hem. Ik zorgde ervoor dat er steeds voldoende eten bij de hand was. Eén pot krachtvoer, zelfgemaakt door zachtgekookte eieren met beschuit te prakken, één pot met regenwormen en één pot met kleine stukjes appel en peer. Met een pincet stopten we het voedsel in zijn wijd opengesperde bekje, net zolang tot hij genoeg had. Dan ging zijn snaveltje ineens op slot, stopte hij met het gewapper van zijn vleugeltjes, nestelde hij zich wat dieper tussen de wollen sokken in zijn bloempot en vielen zijn oogjes dicht. Daarna sliep hij een tijdje tot zijn buikje hem wekte en het piepen weer begon.